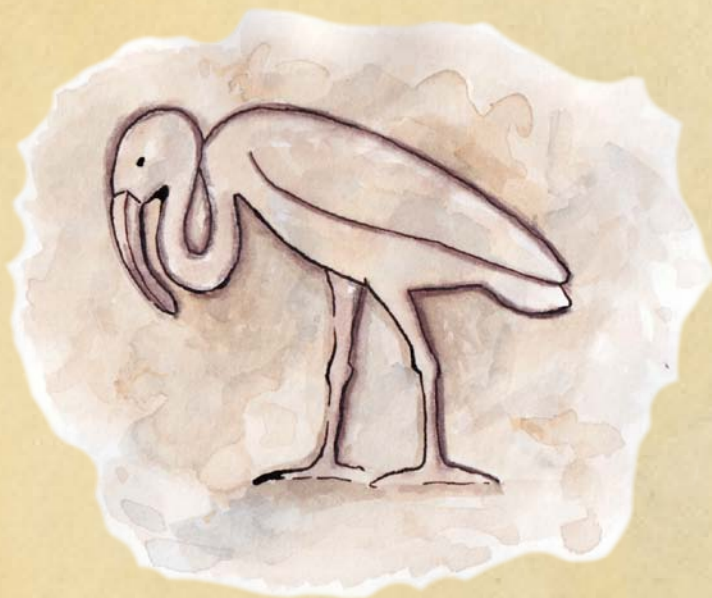

Sabies que...

Per **Xavier Llabrés**
Dibuixos de Catí Artigues

Els aucells, les seves característiques, particularitats i adaptacions són, si més no, curioses i som molts els que seguim fascinant-nos dels éssers vius que classifiquem dins aquest regne.

Els flamencs, *Phoenicopterus roseus* són una espècie present durant pràcticament tot l'any al nostre arxipèlag, amb un nombre d'individus considerable, però quasi sempre concentrats a embassaments d'aigües salobres. Les salineres i estanys de les quatre illes tenen regularment presència d'aquesta espècie. La reproducció, de moment, no ha estat possible confirmar-la, però sí que hi ha cites de casos d'intents per part d'alguns individus en els darrers anys.

Els flamencs estan envoltats de mites i llegendes on, tant els egipcis, els grecs o els romans els relacionaven directament amb els déus. La seva imatge era emprada també per associar-la al color vermell a l'escriptura egípcia. A més a més, se'ls vincula amb l'origen de l'au fènix. Aquesta es calcinava cada dia a si mateixa per a l'endemà ressorgir de les seves pròpies cendres (no és mal d'entendre el mite quan s'observen a darrera hora volant cap a les zones de cria a llacs hipersalins, on els polls surten dels munts de fang negre que construeixen els reproductors).

Sabies que...

a l'antiga Roma els aristòcrates tenien el costum de menjar llengües de flamenc? Les trobaven una delícia culinària! Tot i això també hi havia col·lectius, amb certa sensibilitat ornítica, que criticaven aquesta moda i, fins i tot, els poetes de l'època els criticaven per donar mort a un animal tan bell per només menjar-se'n una part tan petita.

La seva alimentació també guarda sorpreses força interessants: en primer lloc ha adaptat el seu bec a la filtració d'aigua gràcies a unes fileres complexes de plaques còrnies que actuen de bàrbules (similars a les de les balenes) i només deixen sortir l'aigua cap a l'exterior, quedant així atrapats els petits crustacis, mol·luscs i petits insectes d'aigua que hagin entrat a dins. Aquest òrgan també té la peculiaritat que, a l'hora de donar-li ús ho fa "a l'inrevés", amb el cap per avall. Així, la part inferior del bec resulta més gran i més forta que la superior i, per completar aquesta inversió funcional, la part superior no està fixada rígidament al crani. Una

Artèmia

potent llengua gruixuda ajuda a bombejar l'aigua. En darrer lloc, també destacarem un dels seus aliments que és el causant de la seva cridanera i característica coloració: l'artèmia, *Artemia salina*. Els flamencs tornen roses i van guanyant intensitat en funció de la quantitat ingerida d'aquest crustaci, ja que l'artemia té pigments d'aquest color que passaran a les plomes

de les aus durant la muda. Curiosament, l'artemia no produeix aquest pigment, sinó que l'obté també del seu aliment a base de micro algues halòfiles. La variació de color entre els flamencs, en funció de les zones d'alimentació, pot ser molt notòria i atorga als que més consumeixen el crustaci, major intensitat de coloració en el seu plomatge.

